Вітаю я тебе, пустельний мій куток,
Притулок творчості, спокою і роботи,
Де ллється днів моїх невидимий струмок
На лоні щастя без турботи!
Я твій — я проміняв цірцей порочний двір,
Бенкети голосні, розваги та омани
На мирний шум дібров, ланів спокійний шир,
На тихі роздуми й дозвілля пожадане.
Я твій — люблю цей сад густий,
Де холодок і пишні квіти,
Де в воду дивляться кущів зелених віти,
Ці скирти на лугах, в гаю потік дзвінкий.
Встають мені в очах картини ворухливі:
Простори двох озер, блакитні та мінливі,
Де парус мовчазний біліє рибаків,
За ними пагорки, барвисті сіножаті,
Хати в далі голубуватій,
Худоби череда на берегах струмків,
Овини у диму і вітряки крилаті;
На всьому слід достатків і трудів.
Я тут, позбавлений порожнього жадання,
Вчусь в істині блаженство здобувать
І вільним розумом закони визнавать,
Безтямної юрби минати нарікання,
З прихильністю мольбі вчувати боязкій
І зневажать злочинців рій
Та дурнів, славою звеличених неправо.
Запитую вас тут, оракули віків!
І в самотину величаву
Ваш голос чутно долетів;
Він гонить лінощі недбалі,
Труда запалює вогні,
І творчі радощі й печалі
В душевній зріють глибині.

Але жахлива мисль тут душу отемняє:
Милуючись на красний світ,
Друг роду людського печально помічає
Усюди неуцтва тяжкий, ганебний гніт.
Тут панство дике та бездільне,
До стогону глухе, чуже людській мольбі,
В розкошах виросле, безчуле і свавільне,
Лозою лютою привласнило собі
І працю, і майно, і долю хлібороба.
За плугом не своїм, під канчуком панів,
Злиденний раб іде, прикутий до ланів
Велінням панської жадоби.
Тут кожен у ярмі довічному росте,
Бажання криючи, зрікаючись надії,
Краса дівоча тут цвіте,
Щоб тішились розпусні лиходії.
Підпора молода потомлених батьків,
Бадьорі їх сини, товариші трудів,
З-під стріхи рідної ідуть собою множить
Челядницьку юрбу знесилених рабів.
О, коли б голос мій умів серця тривожить!
Чому в душі моїй горить даремний жар
І не припав мені витійства грізний дар?
О друзі! Чи впаде тяжке ярмо з народу,
У прах повалене десницею царя,
І над вітчизною щасливої свободи
Чи зійде хоч колись осяяна зоря?

Переклад М. Рильський